

άμμουσόγη ή, άμάρι. άμμουσόγης Κρήτ. (Σέλιν.)

Έκ τών ούς. άμμοῦσα καὶ γῆ, παρ' ὃ καὶ γῆς.

Χῶμα άμμῶδες. Πβ. άμμόγειο, άμμόγη, άμμό-
τοπος, άμμουσερό.

άμμοφάγος επίθ. άμάρι. άμμοφάος Ζάκ.

Έκ τοῦ οὔς. άμμος καὶ τοῦ -φάγος, ὃ ἐκ τοῦ ἔφαγα
ἀορ. τοῦ ρ. τρώγω.

Ό τρώγων άμμον.

άμμοφέρνω άμάρι. άμμονφέρνον Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Έκ τοῦ οὔς. άμμος καὶ τοῦ ρ. φέρνω, περὶ οὗ ὡς
β' συνθετ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν 'Αθηνῇ 22 (1910) 252.

Περιέχω άμμον: 'Αμμονφέρν' αὐτὸ τοῦ χουράφι. Συνών.
άμμίζω, άμμουδίζω 1.

άμμόχορτο τό, Κέρκ. — Λεξ. Έλευθερουδ.

Έκ τών οὔς. άμμος καὶ χόρτο.

1) Τὸ βότανον άμμόφυτον τὸ μέσον (arenaria me-
dia) τῆς τάξεως τῶν καρυοφυλλωδῶν (caryophyllaceae)
ἐνθ' άν. 2) Θάμνοι τοῦ γένους τοῦ κυτίσου (cytissus) τῆς
τάξεως τῶν ψυχανθῶν (papilionaceae) Κέρκ. [**]

άμμοχτισμένος επίθ. Ζάκ.

Έκ τοῦ οὔς. άμμος καὶ τοῦ χτισμένος μετοχ.
τοῦ ρ. χτίζω.

Έκτισμένος ἐπὶ τῆς άμμου. Συνών. άμμόχτιστος.

άμμόχτιστος επίθ. Ζάκ.

Έκ τοῦ οὔς. άμμος καὶ τοῦ επίθ. χτιστός.

Άμμοχτισμένος, ὃ ἰδ.

άμμόχωμα τό, Λεξ. Βλαστ.

Έκ τών οὔς. άμμος καὶ χῶμα.

Χῶμα περιέχον άμμον. Συνών. άμμουδόχωμα.
Πβ. άμμότοπος.

άμμοχώραφο τό, ΓΧατζιδ. ἐν 'Αθηνῇ 24 (1912) 32.

Έκ τών οὔς. άμμος καὶ χωράφι.

Άγρός περιέχων άμμον. Πβ. άμμότοπος, άμμου-
σερό.

άμμοχώρυγο τό, Πελοπν. (Μάν.)

Έκ τών οὔς. άμμος καὶ χωρύγι.

Μεῖγμα άμμου καὶ άσβέστου.

άμμόχωστος επίθ. Λεξ. 'Ηπίτ. άμμόχουστος Μα-
κεδ. (Καταφύγ.)

Τὸ μεταγν. επίθ. άμμόχωστος.

Ό κεχωσμένος ἐν τῇ άμμῳ. 'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ
τὸν τύπ. 'Αμμόχουστο Κύπρ.

άμμώδης επίθ. λόγ. κοιν. άμμώδιους Στερελλ.
(Αἰτωλ.) άμμῶδες τό, Βιθυν.

Τὸ μεταγν. επίθ. άμμώδης. Διὰ τὸν τύπ. άμμώ-
δους πβ. ΓΧατζιδ. ἐν 'Επιστ. Έπετ. Πανεπ. 9 (1912/3)
42 κέξ. καὶ 'ΑνθΠαπαδοπ. Γραμμ. βορ. ἰδιωμ. 114.

1) Ό περιέχων άμμον ἐνθ' άν.: Τόπος άμμώδης. Χω-
ράφι άμμῶδες λόγ. κοιν. Συνών. άμμουδερός 1,
άμμουδίτικος. 2) Τὸ οὔδ. ὡς οὔς, τόπος άμμώδης
Βιθυν. 'Η λ. καὶ ὡς τοπων. Νίσυρ.

άμμωνία ή, λόγ. κοιν.

Έκ τοῦ άρχ. ὄν. 'Αμμων διὰ τοῦ μεταβατικοῦ άμαρι.
ἐπιθ. 'Αμμώνιος.

Τὸ διάλυμα τῆς αερώδους άμμωνίας ἐν ὕδατι. [**]

άμμώνω Ζάκ.

Έκ τοῦ οὔς. άμμος.

Πλέων ἐγγίζω τὴν άμμον τοῦ πυθμένος, ἐπὶ πλοίου
'Αμμώνει τὸ καράβι.

άμμωσι ή, Νάξ.

Έκ τοῦ ρ. άμμώνω.

Άμμος: 'Ηδενε άμμωσι ἢ ἡδανε άμμωσες 'ς τὰ παπού-
τσιά μου. Συνών. άμμοιδη, άμμος 1, άμμουδα 1,
άμμουδιὰ 4, άμμοῦσα 2.

άμνάδα ή, 'Ικαρ.

Έκ τοῦ μεταγν. οὔς. άμνάς.

Θῆλυ πρόβατον ἡλικίας ἐνὸς ἔτους. Συνών. άμνάδι.

άμνάδι τό, άμάρι. άμνάδ' Πόντ. (Κρώμν. Τραπ.
Χαλδ. κ. ά.)

Έκ τοῦ μεταγν. οὔς. άμνάς.

'Αμνάδα, ὃ ἰδ., ἐνθ' άν.: Εἶχα ἕναν άμνάδ' κ' ἔφαγεν
ἀ ὁ λύκον Χαλδ.

άμνᾶζω Πόντ. ('Οφ.)

Έκ τοῦ άρχ. οὔς. άμνός.

Γεννῶ, ἐπὶ προβάτου: 'Εμνάσαν τὰ πρόβατα.

άμνημόνευτος επίθ. λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. ('Αμισ.)
άλημόνευτος Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Τὸ άρχ. επίθ. άμνημόνευτος, ὅπερ διὰ τῆς ἐκκλη-
σιαστικῆς γλώσσης εἰσῆλθεν εἰς τὴν δημῶδη γλώσσαν.

1) Εκείνος τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν ἐμνημονεύθη
ὑπὸ τοῦ ἱερέως ἐν τῇ λειτουργίᾳ ἢ ἐν ἄλλῃ ἐκκλησιαστικῇ
τελετῇ, ἥτοι ὃ ὑπὲρ οὗ δὲν ἐδεήθη ὁ ἱερεὺς λόγ. κοιν. καὶ
Πόντ. ('Αμισ. Σάντ. Χαλδ.): 'Αφῆκε τὴ μητέρα μου άμνη-
μόνευτὴ ὁ παππᾶς 'Αθῆν. 'Ο κύρι σ' άλημόνευτος ἐπέμ'εν
(ἔμεινε) Χαλδ. 2) Ό μὴ άξιωθεὶς μετὰ θάνατον τῆς
νενομισμένης ἐκκλησιαστικῆς κηδείας Πόντ. ('Αμισ.
Χαλδ.): 'Αλημόνευτος ν' ἀπομέντς! (νὰ μείνῃς! 'Αρά) Χαλδ.

άμνηστία ή, λόγ. σύνθη.

Τὸ μεταγν. οὔς. άμνηστία.

'Η ὑπὸ τῆς πολιτείας συγχώρησις ἀδικήματος κατ'αὐτῆς
διαπραχθέντος.

άμνίδι τό, Χίος

'Υποκορ. τοῦ οὔς. άμνίς, δι' ὃ ἰδ. άμα.

Μικρὸν σιδηροῦν ἐργαλεῖον, δι' οὗ καθαρίζουν τὴν
κυψέλην.

άμνός ὁ, Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Ζάκ. Θράκ. Κέρκ. Κε-
φαλλ. Κῶς Σάμ.

